

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΘΝΕΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΑΙΟΥΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφτεῖον ὁδ. Βουλῆς—29

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ἐάν ταις γλώσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἢ ἄν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον, καὶ ἐάν ἔχω προφητείαν, καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐάν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι, καὶ ἐάν ψωμίζω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐάν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθῆσμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι.

Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται· ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ· ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογιζέται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ, πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει, εἴτε δὲ προφητεῖται, καταργηθήσονται· εἴτε γλώσσαις, παύσονται· εἴτε γνῶσις, καταργηθήσεται· ἐκ μέρους γὰρ γινώσκομεν, καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν· ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται, ὅτε ἡμῖν νῆπιος, ὡς νῆπιος ἐλάλου, ὡς νῆπιος ἐφρόνου, ὡς νῆπιος ἐλογιζόμεν· ὅτε δὲ γέγονα ἀνὴρ, κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου, βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δὲ ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ ἐπεγνώσθην· νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη.

Ἀπόστ. ΠΑΥΛΟΣ.

ΦΡΙΤΙΟΣ

Σκανδιναβικὴ παράδοσις

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 8).

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀπέσπασαν τὸν νέον τῶν βρεμβα-

σῶν του· ἐξέπλευσε, διηλθε τὸν βόακα καὶ εὔρε τοὺς ἡγεμόνας προεδρεύοντας τῆς συναλεύσεως τοῦ λαοῦ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Βήλη. Ὁ Φριτιός προχωρεῖ καὶ ἐν φωνῇ ἠχηρᾷ. «—Ἠγεμόνες, λέγει, ἀπευθύνω ἡμῖν τὴν ἐξῆς αἴτησιν. Ἀγαπῶ τὴν νεαράν Ἰνγεςβόργην· δότε μοί τιν' ἢ ἔνωσις αὐτῆ εἶναι σύμφωνος καὶ μετὴν θέλπισιν τοῦ Βήλη. Ἄλλως θὰ ἄφινεν οὗτος αὐτὴν νὰ συναυξάνη μετ' ἐμοῦ παρὰ τῷ Χίλδιγκ, ὡς δύο δένδρα ὧν οἱ κλῆνοι συνδέονται ἄχρις ὅτου ἡ θεῖα Freya συνδέσει τὰς κορυφὰς των διὰ χρυσῶν νημάτων.

«Ὁ πατὴρ μου δὲν ἦτο οὔτε βασιλεὺς οὔτε ἡγεμὼν καὶ ἐν τοῖσις τὸ ὄνομά του ἐγένετο γνωστὸν παρ' ἅπασιν τοῖς ὑπηκόοις· καὶ βουικαὶ γραφαὶ ἐπὶ ἀπειρῶν κεχαραγμέναι βράχων, μαρτυροῦσι περὶ τῶν κατορθωμάτων του.

«Ἐάν ἤθελον ἠδυνάμην ν' ἀποκτήσω βασιλείαν καὶ ἀπειρα πλοῦτη, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ ζῶ ἐν τῇ πατρίδι μου, ὧν τὸ στήριγμα τοῦ θρόνου καὶ ὁ προστάτης τοῦ πτωχοῦ. Κοιμώμενος ἐν τῷ λοφίσκῳ τούτῳ, ὁ Βήλη ἀκροᾶται τῆς αἰτήσεώς μου καὶ θὰ σὰς ἰκέτευε μετ' ἐμοῦ εἰς συγκατάνευσιν, ἂν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἐγείρεται ὁ Ἔλγ καὶ: «Ὁ υἱός, λέγει, τοῦ χωρικοῦ δὲν εἶναι ἄξιος οὐζύργος τῆς ἀδελφῆς ἡμῶν. Τῇ θυγατρὶ τοῦ βασιλέως πρέπει υἱός βασιλέως. Ἐμοὶ μόνῳ ἀνετέθη ἡ προστασία τοῦ βασιλείου· πλὴν ἂν εὐαρεσθῆσαι καὶ σὺ νὰ ἦσαι ἐκ τῶν ἀνθρώπων μου, ἰδοὺ μένει ἐτι θέσις ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μου κενή, ἢ δύναμαι, νὰ διαθέσω πρὸς χάριν σου.»

«—Ἄνθρωπός σου; ἐπανελάβεν ὁ Φριτιός γελῶν· Ὡ! ὄχι· βεβαίως. Θὰ ἦμαι ἄνθρωπος τοῦ πατρὸς μου καὶ μόνου.

«Δακρῶν μου ἕϊρος ἐξέλθε τῆς ἀργυρᾶς σου θήκης· βεβαίως δὲν θέλεις ὑποφέρει τὴν ὕβριν ταύτην. Ἐλθέ Ἀγκορβάδελ σὺ εἶσαι παλαιῶθεν εὐγενής! Καὶ ἐάν

ὁ τόπος οὗτος δὲν ἦτο ἱερός θὰ ἐβλεπε πολλά παράδοξα· οὐχ ἦττον ἀρκεί· πρὸς τὸ παρὸν νὰ φανῇ ἡ ἀξία σου.»

Καὶ δι' ἐνός μόνου κτυπήματος χωρίζει εἰς δύο τὸ χρυσὸν ψέλλιον τοῦ Ἐλγ, ἀνηρημένον ἐπὶ τινος κλάδου τοῦ δένδρου.

«—Πολὺ καλὰ, ξίφος μου· ἦδη δὲ μὴ χάνε καιρὸν· κρυφθῆτω ἡ ἀπασφράπτουσα λεπίς σου καὶ ἐλθὲ σκεψόμεθα ἐκδίκησίν τινα, ἐνόσω τὰ ζοφώδη κύματα μάς ὠθοῦσιν οἴκαδέ!»

Ἀς μεταδωρῶμεν ἦδη παρὰ τῷ βασιλεῖ Ρίγκ, διασήμῳ ἐν τῷ Βορρᾷ· εὐσεβεῖ ὡς τὸν Βαλδουρ καὶ σοφῶ ὡς τὸν Μίμερ· Ἀπομακρύνει τῆς τραπέζης τὴν χρυσὴν ἔδραν τοῦ θά ὀμιλήσῃ ἰδοὺ οἱ σκάλδοι καὶ οἱ ἐν τοῖς ὄπλοις σύντροφοὶ τοῦ ἐγείρονται ὅπως ἀκροασθῶσιν αὐτοῦ. Ἦτο ἡγεμὼν δίκαιος φίλων τὴν ἀρετὴν. Ὅλοι ἔζων ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του εὐτυχεῖς καὶ ἐδίδον ἐλευθέρως γνώμην ἐν τῇ συνελεύσει τοῦ λαοῦ.

«—Πρὸ χρόνου, ἤρξατο λέγων, ἡ σύβουός μου ἐπορεύθη, ὅπως ζῆση παρὰ τῇ *Fregya* ἀνω τῶν νεφελῶν, ἐνῷ ὁ τάφος τῆς ὀφύεται παρ' ἡμῖν. Οὐδέποτε εὐρήσῃσιν οὐσίῳν ὁμοίαν αὐτῆς· πλὴν, ὁ τε θρόνος καὶ ὁ τόπος αἰτοῦσι βασιλισσάν, τὰ δὲ τέκνα μου μητέρα. Ὁ βασιλεὺς Βήλη μὲ ἐπισκέφθη ἄλλοτε φερόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων τῆς μεσημβρίας· οὗτος ἀφῆκε θυγατέρα· αὕτη θέλει εἶσθαι καλὴ διὰ σύζυγός μου. Εἶναι τρυφερὰ ὡς κάλαμος καὶ εὐρωστος ὡς ῥόδον.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι εἶναι νέα καὶ ἡ νεότης κλίνει πρὸς τὴν νεότητα, ἐν ᾧ ἐγὼ διήλθον ἦδη τὸ θέρος τοῦ βίου καὶ τὸ φθινόπωρον ἐλεύκαε τὴν κόμην μου. Ἀλλ' ἐὰν ἀρκεί διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς νεαρᾶς ἡγεμονίδος ἀνὴρ χρηστὸς ἔστω καὶ λευκόθρηξ· καὶ ἐὰν αὕτη θέλῃ νὰ υἰοθετήσῃ τὰ ὄφρανά μου, τὸ φθινόπωρον θέλει προσφέρει πεποιθότως τὸν θρόνον τοῦ εἰς τὸ ἔξρ. Δάβετε μεθ' ἡμῶν ἐν τοῖς δρυνοῖς κίβωτοις σὰς κοσμήματα καὶ χρυσὸν δι' αὐτὴν· σίε δὲ σκάλδας λάβατε μεθ' ἡμῶν τὰς κινύρας καὶ ἀκουλουθήσατε τοὺς πρέσβεις μου.

Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Ρίγκ ἐφάνησαν μετ' οὐ πολὺ ἐν τῇ αὐλῇ τῶν υἱῶν τοῦ Βήλη καὶ μετὰ τριήμερον ἐορτὴν ἐζήτησαν τὴν ἀπάντησιν τοῦ βασιλέως. Ὁ Ἐλγ ἔθυσεν ἱέρακα καὶ ἵππον ἐν τῷ ἄλει, ἐρωτῶν τοὺς θεοὺς· πλὴν εἰς μάτην· οὐδ' ἐν σημεῖον ἐφάνη ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἐνεκα δὲ τούτου ἠναγκάσθη νὰ ἀπαντήσῃ ἀποφατικῶς, καθ' ὅσον δὲν ἐλάμβανε τὴν συγκατάνευσιν τῶν θεῶν. Ὁ δὲ Ἰλφθᾶν ἤρξατο γελῶν ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τῶν πρέσβων. «Τὶ κρίμα, ἔλεγε, νὰ μὴ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ αὐτοπροσώπως ὁ φαίλευκος βασιλεὺς! Ὁ φαίλευκος βασιλεὺς γέρων! θὰ τὸν ἐλάμβανον εἰς τοὺς βραχίονάς μου διὰ νὰ τὸν ἀναβιάσω ἐπὶ τοῦ ἵππου του!» Ὅτι δὲ Ρίγκ ἐμαθε ταῦτα δὲν ἀπήντησεν εἰς ταύτας τὰς λέξεις. «Θὰ ἴδατε τὸν φαιογένειον, θὰ ἔλθῃ καθ' ἑν ὄραν δὲν θὰ τὸν ἀναμέγετε» καὶ ἤρξατο πάραυτα προπαρασκευα-

ζόμενος διὰ τὴν ἐπίθεσιν. Οἱ ὑποτελεῖς τοῦ ἀφικνουῦντο σωρηδὸν πανταχόθεν, διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης.

Ἐν τούτοις ὁ Ἐλγ ἐσκέφθη: «Ὁ Ρίγκ εἶναι ἰσχυρὸς καὶ τὸ αἶμα θὰ ῥέυσῃ· θὰ κλείσω ὄθεν τὴν ἀδελφὴν μου εἰς τὸν ἱερὸν περίβολον τοῦ Βαλδουρ μακρὰν τῶν ἀνθρωπίνων ὀμμάτων.» Καὶ ἰδοὺ ἡ πτωχὴ νεανὶς καταδικασμένη εἰς ἀπόλειαν τῆς γλυκείας ἐλευθερίας. Διασκεδάσει κεντῶσα τὸν χρυσὸν μετὰ τῆς μεταξῆς· καὶ ἐν ὄσῳ κεντᾷ, θερμὰ δάκρυα πίπτουσιν ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς καὶ ποικίλλουσι τὸ κέντημα, ὡς τὸ ῥοδόχρουν, τὸ ὅποιον ποικίλλει τὰς παρειὰς τοῦ λαρίου.

Ἀλλὰ τί ἐγένετο ὁ Φριτιδφ; ἐπέστρεψεν εἰς τὰς κτήσεις του. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον εὗρεν αὐτὸν ὁ Χίλδιγκ παίζοντα μετὰ τοῦ Βιδουρ τοῦ ζατρίκιον, ἐπὶ ἀβανίου ἔχοντος χρυσούς καὶ ἀργυρούς πεσσούς, ὅτε τὸν ἐζήτει, ὅπως ἐκπληρώσῃ παρ' αὐτῷ βασιλικὴν ἐντελλῆ. «—Καλῶς ἤλθετε εἰπὲν ὁ νεανίας εἰς τὸν γέροντα καθίστατε ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς τιμῆς, κενούντες ἡσυχῶς τὸ βανάσκον κέρας, ἐπιτρέποντες δ' ἡμῖν τὴν ἐξακολουθήσει τοῦ παιγνίου ὀμῶν.

«Ἐρχομαι, ἀπήντησεν ὁ Χίλδιγκ ἐκ μέρους τῶν υἱῶν τοῦ Βήλη, ὅπως προσπαθῶ νὰ σὲ καταπραύνω· ἡ ἐπαπειλουμένη πατρίς ἔχει ἀνάγκην τῶν βραχυτόνων σου.»

«—*Echecauroi!*, ἀνακράζει ὁ Φριτιδφ, Βιδουρ, πλὴν ὑπάρχει ἔτι τρόπος σωτηρίας.»

«—Τίέ μου, μὴ νομίσῃς, λέγει αὐτῷ ὁ Χίλδιγκ ὅτι εὐδοκίμει τις διὰ τῆς ὑπερηφάνειας, ἀκούσον τοῦ γέροντος Χίλδιγκ· φοβοῦ τὰς πτέρυγας τῶν βασιλικῶν ἀετιδίων· εἶναι μὲν ἀσθενέστερος τοῦ Ρίγκ, ἀλλ' ἰσχυρότερός σου.

«—Βιδουρ, ἐπαναλαμβάνει ὁ Φριτιδφ, ἐνόμισας ὅτι θὰ κερδήσῃς τὸν πύργόν μου, ἀλλ' ἡσυχάζε θέλω σοὶ ἀντισταθῆ.

Ὁ δὲ Χίλδιγκ. «Ἡ Ἰνγεβόργη μονήρης ἐν τῷ ναῷ τοῦ Βαλδουρ διέρχεται τὰς ἡμέρας τῆς κλαίουςα. Τοῦλάχιστον τὰ δάκρυα τῶν ὄφραίων ἐκείνων κυανῶν ὀφθαλμῶν δὲν σὲ συγκινοῦσιν;»

«—Ἀναφέρω τὴν Ἰνγεβόργην· διότι γνωρίζεις, ὅτι ἡγαπώμεθα ἐκ παίδων ἔτι μετ' αὐτῆς, εἰπὲν ὁ Φριτιδφ, ὡς ἐν ἀνείρῳ. Πλὴν ἡσυχάζον ἡγάπησα καὶ ἀγαπῶ αὐτὴν ὑπὲρ πάν ἄλλο καὶ διὰ τοῦτο θέλω σώσει αὐτὴν οἷοσδήποτε καὶ ἀν' ἐπικείται κίνδυνος.

«—Ἄ! εἰπὲν ὁ Φίλδιγκ, δὲν θὰ τύχω οὐδὲ στιγμῆς ἀκροάσεως; καὶ εἶναι πρέπον λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ γέρον φίλος σου ἀνευ ἀπαντήσεως, διότι τὸ παιγνίδιον αὐτὸ τῶν πλαγγόνων δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ;»

Ἐκ τῶν λόγων τούτων ὀρμηθεὶς ὁ Φριτιδφ ἐγείρεται· θέτει τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς τοῦ σεβαστοῦ φίλου του καὶ: «—Πάτερ, τῷ λέγει, ὅτι ἀν' ἀκούσης εἶναι ἀπόρροια μεμελετημένης σκέψεως. Εἰπέ εἰς τὸν Ἐλγ ὅτι προσέβαλε καιρῶς τὴν φιλοτιμίαν μου· οὐ-

δεῖς πλὴν μάς συνδέει μετ' αὐτοῦ φιλίας δεσμός καὶ οὐδέποτε θέλω γίνεαι ἄνθρωπος του.» (ἀκολουθεῖ.)

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΒΡΑΑΜ ΔΙΓΚΟΑΝ

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Ἀθηναϊδος» θέλουσι σήμερον ἀνιχνύσασθαι τὴν βιογραφίαν τοῦ εὐεργέτου τῆς ἀνθρωπότητος, Ἀβραὰμ Δίγκολνος, δευτέρου ἐν τῇ σειρά, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μας. Ὁ ἀνὴρ οὗτος καίτοι καταγόμενος ἐξ οἰκογενεῖας γεωγικῆς, ἀνῆλθεν εἰς τὰ ὑπάτα ἀξιώματα τῶν Ἡνωμένων τῆς Ἀμερικῆς Πολιτειῶν, δι' οὐδὲν ἄλλο προτέρημα αὐτοῦ ἢ διὰ τὴν εὐσέβειαν, δραστηριότητα καὶ φιλοπονήαν, ἐδοξάσθη δὲ δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ διότι ἐγένετο θύμα τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Ἀν' ὑπῆρξε ποτὲ μάρτυς ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῆς δουλείας, οὗτος ἦν ὁ Ἀβραὰμ Δίγκολν.

Ἐγεννήθη τῇ 12 Φεβρουαρίου 1809 ἐν τῇ Πολιτεῖᾳ τῆς Κεντούκης· ἀλλὰ τῆς πολιτείας ταύτης συνταχθείσης μετὰ τῶν ὑποστηριζόντων τὴν δουλείαν, οἱ γονεῖς του, φρονούντες τὴν δουλείαν ὡς μέγα ἀμάρτημα, ἀπῆλθον τῷ 1816 εἰς τὰς περιοχὰς τῆς Ἰνδιάνης, προτιμώντες μᾶλλον τὰς περιπετείας καὶ τὰς στερησεις τοῦ βίου τῶν ἀποίκων, τῶν ἐκ τῶν ὄργανισμένων δουλοκρατικῶν χωρίων παρεχομένων μέσων. Ἐνταῦθα ἐπὶ δέκα περίπου ἔτη διήλθε τὸν βίον αὐτοῦ ὁ μικρὸς Ἀβραὰμ φέρων τὴν ἀξίην, καθαρῶν τὰ δάση καὶ βοηθῶν τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐν τῷ ἀγρῷ. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐδίδασκετο ὑπὸ τινος γείτονος, Ἐξελ καλουμένου, τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν, δηλ. τὰς γνώσεις ἀς μόνως εἶχε καὶ ὁ διδάσκαλος. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν μικρὸν Ἄβε προπεμπόμενον εἰς τὸ σχολεῖον ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Σύνολος ὁ χρόνος καθ' ὃν ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐδιδάχθη ἐν τοῖς σχολείοις καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον, δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἔτος. Ἡ δὲ οἰκογενεακὴ βιβλιοθήκη συνίστατο ἦδη ἐξ ἐνός ἀλφαριθμητικοῦ, μιᾶς κατηχῆσεως καὶ τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Τὴν ἔλλειψιν ὁμοῦ βιβλίων ἀνεπλήρου ἡ εὐσέβεια τῆς μητρὸς, ἡ ἐγκράτεια, ἡ φιλοπονία καὶ ἡ τιμιότης τοῦ πατρὸς. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ τῶντοντι, φρονούντες, ὅτι ὁ ἀκέραιος χαρακτήρ εἶναι πολυτιμώτερος τῶν γνώσεων, ὅτι δὲ οὗτος ἀποκίεται καὶ ἀνευ βιβλίων, ἤρξαντο νὰ ἐνσπεύρωσι τὴν τρυφερὰ καρδίαν τοῦ μικροῦ Ἄβε τὸ αἶσθημα τῆς αὐταπαρητήσεως, ν' ἀγαπᾷ δηλ. τὸν πλησίον του ὡς ἑαυτὸν καὶ τὸν Θεὸν πλείστορον ἐξυτοῦ, ἐκ τούτου ἐξαρτωμένης οὐ μόνον τῆς χρησιμότητος, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐτυχίας του. Τὰ δύο σήμερον, παρὰ πάσης ἀμερικανικῆς καρδίας λατρουόμενα ἐξαιρετικῶς πρόσωπα, τὸ μὲν ὡς ὁ πατὴρ, οὕτως εἰπὲν, τὸ δὲ ὡς ὁ σωτήρ, τῆς ἀξιοθαυμάστου ἐκείνης δημοκρατίας, εἶναι ὁ

Γεώργιος Οὐάσιγκτων καὶ ὁ Ἀβραὰμ Δίγκολν. Ἀμφότεροι οὗτοι εἰσὶν υἱοὶ γεωργῶν, ἀμφότεροι αὐτοδίδακτοι, ἀλλὰ καὶ ἀμφότεροι τέκνα εὐσεβῶν μητέρων.

Ἐξ Ἰνδιάνης ἡ οἰκογένεια Δίγκολν μετέβη εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἰλλινόης, ἐνθα καὶ πάλιν ὁ μικρὸς Ἀβραὰμ, συνέδραμε τὸν πατέρα αὐτοῦ, ὅπως σχίξῃ δοκοὺς εἰς κατασκευὴν τῆς κατοικίας των καὶ εἰς περιφράξιν δέκα περίπου στρεμμάτων γῆς, ἐξ οὗ καὶ *Δοκοσχίτης* ἐπεκλήθη. Ὅτε μετὰ ταῦτα ἐψηφίσθη ἐν τῇ συνελεύσει τῆς ἀντιδουλικῆς μερίδος, ὡς ὑποψήφιος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας διὰ τὸ ἔτος 1860, μέλος τι τῆς συνελεύσεως, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἀδειαν, νὰ παρουσιάσῃ δύο ἐκ τῶν 3000 δοκῶν ἀς ὁ Ἀποικὸς Παῖς εἶχε πρὸ τριακονταετίας σχίσει μετὰ τοῦ πατρὸς του.

Μεθ' ὅλας δμως τὰς ἐργασίας του ὁ μικρὸς καὶ πτωχὸς, ἀλλὰ φιλόπονος καὶ φιλομαθὴς Ἀβραὰμ, εὗρενε καιρὸν καὶ νὰ σπουδάξῃ ἰδιαιτέρως, δυνειζόμενος παρὰ τῶν φίλων καὶ γειτόνων, ὅσα παρ' αὐτοῖς εὗρισκοντο βιβλία, διδάσκων αὐτὸς ἑαυτὸν, διὸ καὶ αὐτοδίδακτος ἐκαλεῖτο, καθότι ἐξεπιδέυετο ἀνευ διδασκαλίας, ἠδὲ καὶ τὰς γνώσεις του ἀνευ βιβλίων καὶ ἀνεπύσετο ἐν γένει μακρὰν τῶν σχολείων. Περὶ τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας του εἶχεν ἀυξήσει τὴν βιβλιοθήκην του κατὰ τρία ἔτερα συγγράμματα, τοὺς «Μύθους τοῦ Αἰσώπου», τὸν «Βίον τοῦ Φραγκλίνου» καὶ τοὺς «Παραλλήλους βίου» τοῦ Πλουτάρχου. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἐπεθῆκεν ν' ἀυξήσῃ τὸ στάδιόν του, προσεκολλήθη παρὰ τινι μικροεμπόρῳ ἐν τῇ κομπολίᾳ *New Salem*, ὃν συνέδραμε νὰ κατασκευάσῃ σχεδίαν, ἐφ' ἧς μετεβίβαζεν εἰς Νέαν Ὀρλεάνην προϊόντα, λαμβάνων περὶ τὰς 50 δραχμάς κατὰ μήνα. Ὁ πλοῦς ἦτον ἐπιπόνοος καὶ ἐπικίνδυνος, διότι ἦν ἐκτεθειμένος, οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀνέμους καὶ τοὺς ὄμβρους, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐνεδρεόνοντας παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ληστὰς. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς ἡμῶν λεμβούχος, ἦτον οὐ μόνον φιλομαθὴς, ἀλλὰ καὶ γενναῖος. Ὅτε ἐπτά μαῦροι δοῦλοι ἀνέλαβον νὰ ληστεύσωσι τὸ φορτίον καὶ νὰ φονεύσωσι τὸν Ἀβραὰμ, τοὺς μὲν τέσσαρας, ἐρρίψεν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸν ἕνα συνέλαβε καὶ τοὺς λοιποὺς ἠνάγκασε νὰ φύγωσιν. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς ταύτης, τῶσθεν εὐχαρίστησε τὸν κύριον τοῦ Ἀβραὰμ, ὡςτε νηδύκησε νὰ παραλάβῃ αὐτὸν ὡς ὑπάλληλον ἐν τῷ καταστήματί του.

Ἦδη ὁ χρόνος πρὸς μελέτην νῆξενεν καὶ τὰ μέσα πρὸς ἀνάπτυξιν ἐπίσης ἐπολλαπλασιάζοντο, διότι πρὸς ταῖς νυκτεριναῖς σπουδαῖς του προσετέθη καὶ ἡ τῶν ἐφημερίδων ἀνάγνωσις, καὶ αἱ ἐκ τῶν πολιτικῶν συζητήσεων προερχόμεναι πολιτικαὶ γνώσεις, οὕτω δὲ ἐτέθησαν αἱ πρῶται βάσεις τῶν γνώσεων αὐτοῦ περὶ τὰ νομικά.

(ἀκολουθεῖ.)

Η ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

Όσο και αν ανατρέχω βαθύτερον εις τας αναμνήσεις μου, εύρισκω πάντοτε εν αύταις την γλυκειαν εικόνα της αδελφής μου Αικατερίνης. Ήτο κατά εξ ετη μεγαλύτερα μου και τούτο ήκει όπως αναπληροί την μητέρα μου, ασχολουμένην διά τούτο αισιώτερον

πρός επιτήρησίν μου, όταν ώφειλε να επαναλάβη τας εξασκήσεις της τέχνης ταύτης επί της Μαρίας, ήτις γεννήθη δε εγώ περιβαλλόμενη τας πρώτας εξ ήριούχου περισκελίδας μου ή Μαρία όμως ήν μάλλον έμου εύάγωγος, εύπειθής και γλυκεία εν ή εγώ ήμην, ως έλεγον όλοι οι γείτονες, τρυμερόν παιδίον. Πόσον χρόνον έχανεν ή πτωχή Αικατερίνη να τακτοποιήση,



Άποροι παίδες.

εις τας εργασίας της και γνωρίζουσαν ότι εύρισκόμην υπό την επιτήρησιν της Αικατερίνης. Ήμην υπό των επιτήρησιν της (δεν τό είδον, αλλά πολλάκις τό ήκουσα) όταν έκαμα τά πρώτα μου βήματα και έφέλιστα τας πρώτας μου λέξεις και ήθουήθη να λάβω ιδέαν, άτελή όμως, της ύπομονής ής είχεν ανάγκην

όσα εγώ είχον σκοπίσει, να επιδιορθώση ό,τι είχον σχίσει ή να καθάριση ό,τι είχον ρυπάνει. Έν τούτοις διαλογιζόμενος ένιοτε τά άτακτήματά μου ταύτα, εύρισκον πάντοτε τό δικαιολογητικόν αυτών. Άλλως τε όπάρχεν έν έμοι τοιαύτη τις όρμη, τοιαύτη ανάγκη πλέον βορόδου και ταραχής, ώστε

ένόμιζον όντως ότι δεν ζω άν έμενον ήσυχοσ εν ή ή μητηρ, ύπερήφανος διά τόν παιδα της, έθαύμαζε πάν ό,τι έπραττον και μάλιστα ότε έβλεπον έαυτήν ύποχρωμένην να με επιπλήτη. Έκ των συνεσταλμένων επιπλήξων της ένόμιζον ότι έλεγε καθ' έαυτήν. «Είναι καλός! Ισχυρός! Έχει πνεύμα! Δεν ζω ή δια να έφευρίσκει!» Και τούτο κατέστρεφε πάσαν συνέπειαν της επιπλήξεως.

Τήν ήγάπων έν τούτοις ως ήγάπων και την Αικατερίνην και την Μαρίαν, με μόνην την διαφοράν ότι εύπρεστούμην, την μίν πρώτην να κάμνω να μαινεται, της δε δευτέρας να συντρίβω όσα τυχόν νευρόσπαστα τή ιδώρουν. Όσον άφορά τόν πατέρα μου,

εσκέπτετο, χωρίς να έχη την δύναμιν να με διορθώση. Και διά τούτο ότε ήτο έτοιμοθάνατος (ήμην δε εγώ τότε μόλις έπταετής), είπεν εις την Αικατερίνην, όδυρομένην και προσευχομένην επί του προσκεφαλαίου της. «Φρόντιζε διά τά μικρά και πρό πάντων διά τόν Ροβέρτον στείλέ τον εις τό σχολείον.»

Ω! εις τό σχολείον δεν ήθέλησα ποτέ να ύπάγω. Ή ιδέα του ότι θα ήμην καθήμενος επί θρανίου έν θαλάμω κεκλεισμένω, μένων εκεί επί δύο κατά συνέχειαν ώρας, μοι έπροξένει φρικασιν. Άγνωσ πώς μοι συνέβη όμως να μη άντισταθώ εις την Αικατερίνην, όταν λαβούσα με εκ της χειρός, με έφερεν εις τό σχολείον δύο μετά τόν ένταφιασμόν της μητρός μου



(Ίδε σελ 67).

δεν είχον αίτίαν να τόν φοβώμαι διότι δεν ήτο ποτέ εις την οικίαν ή του Ξυλοκόπου και Ξυλεμπορου τέχνη του, τόν παρέσυρε πολλάκις πολλάς λέίγας από της οικίας και δεν ήτο σπάνιον να λείπη εις δάσος τι επί μήνα και πολλάκις και πλέον. Έπανερχόμενος έφερε διά μίν την οικογένειαν χρήματα, δια δε τά μικρά παιδία του όδρα και λιγνεύματα, ήτο χαρίης και εύχαριστημένος, διότι μας επανέδλεπον όγιεις και διά τούτο ή μητηρ μου δεν ήθελε να διαταράξη την χαράν του, μεμφιμοιρούσα εις λογαριασμόν μου. Άνεχώρει την επόμενην και εγώ κώξανον μετά των έλαττωμάτων μου.

Η πτωχή μου μητηρ έν τούτοις τό έβλεπε και τό

ημέρας. Και επεθύμουν μίν να δραπετεύσω, όταν ή Αικατερίνη έτεινε την χείρα όπως λάβη τό ρόπτρον, άλλ' αυτη είχεν ούτω σοβαρόν και έπιβλητικόν τό ήθος, ώστε ήσθυρόμην επ' έμού την ισχυράν θέλησιν της και μάλιστα όταν, εισαγάγουσά με εις την θύραν, μοι απήνυθνε τας όλίγας ταύτας λέίξεις: «Θά προσπαθήσης να ήσαι φρόνιμος και έπιμελής Ροβέρτε;»

Έκτοτε ήρξατο νέα της ζωής μου φάσις. Ήκουον πάντοτε τας γυναίκας του χωρίου να οίκτηρώσι τούς όρφανούς και να λέγωσιν, ότι πάντα ήσαν στραβά εις τινά οικίαν, όταν άνεχώρει ή μητηρ εξ αυτης. Ήρώτων λοιπόν έμαυτόν μετ' άνησυχίας, καθ' ήν ώραν ό διδάσκαλος επραγματεύετο περί των είσοσι-

τεσσάρων γραμμάτων, ατίς θέλει μάς έτοιμάσει την σούπαι; «Τίς θα μολ σιδηρώσει τή λευάν μου υποκάμισον διά την Κυριακήν; Τί, θέλει φροντίσει διά την οικίαν;» Και διά τούτο εξέπλάγην ότε την μεσημβρίαν εύρον τή γεύμα επί της τραπέζης, τόν τόν προθάλαμον καθαρόν, τή έπιπλα στίλβοντα και την στροφιίδεμον πλήρη κρημβών. Την Κυριακήν είχαν υποκάμισον καθαρόν, καλώ σιδηρομένον κατά τή σύνθητες, χωρίς να στερηθώ ούδὲ τού ελαχίστου, ούτε κατά την εβδομάδα ταύτην ούτε κατά τās έπομέναις. Συνεπέρανα δ' εκ τούτου, ότι ήμεις δὲν είμεθα όμοιοι πρὸς τή λοιπά όρρηκά και ήρώτων έμαυτών' πόθεν τούτο; Δὲν έλειψα τού να υποπτεύσω νηρηίδα τινα ή πνεύματτα πρόθυμα εις βοήθειαν ήμῶν' αλλά τέλος ανέκαλυψα την νηρηίδα' ήμέραν τινα τυχῶν άδειας πρὸς άπουσίαν, ότε ήμην ήναγκασμένος να μένω οικου, διότι είχα κτυπήσει τόν πόδα μου επί μεγάλου λίθου «Ήσον ώραία γνωρίζεις την οικιακήν οικονομίαν!» είπον κατενθουσιασμένος εις την αδελφήν μου Αικατερίνην' και ότε μοι πρέθηκεν όρεκτικώτατον πρόγευμα «Α! ού ήσαι άξία θαυμασμού τῆ προσέθηκα' πόθεν έδιδάχθης τόσω γρήγορα όλα ταύτα;»

«Είμαι πολὺς χρόνος άφ' ότου τή γνωρίζεις αὐτή και θά την έβλεπες πρὸ πολλού εκτελούσαν αὐτά, εἴν δὲν έγύριζες πάντοτε», ήτο ή εκ μέρος της Αικατερίνης όπό της Μαρίας εν είδει επιπλήξεως άπάντησις. «Ήτο αὐτή ή πρώτη ήμέρα καθ' ήν έμαθον, ότε πρὸ πολλῶν ήδη μηνῶν ή Αικατερίνη, ούδὲν άφινεν εις την μητέρα να πράττη, καθότι υπέφερον.

Δὲν δύναμαι να εκφρασθώ πῶς κατελήρην άμέσως υπό αίσθήματος σεβασμού πρὸς την αδελφήν μου και πῶς μοι έφαινετο αὐτή ως αύξήσασα αϊφνηδίνως. Μάλιστα μου Αικατερίνη! αντί ή καυμένη να τρέχη να παιζή μετά τῶν όμιλικῶν της, έμενον οικιαδε έργαζομένη από πρωίας μέχρις έσπέρας δι' ήμῶς. «Ήθελον να ήμην τότε δέκα έτη μεγαλύτερος, όπως εκτελώ τās βαρείας εργασίας, αϊτινες παρήγαγον τίλλους εις τās χείρας της. Αβτη έκοπτε διά τού πρίονος τή βαρέα ξύλα, έσώρευε τή βαρέα πρόμανα υπό τή άμαξοστάσιον, άνέσυρε τούς μεγάλους κάδους τού φρέατος, μετεχειρίζετο τή σκαφειον και ήροτρία τῶν κήπων, διά να καρποφορήσῃ τή γεώμηλα και αϊ κρημβια. Ω! ούθὲς όπου θά ανέλαμδανον εκ της άσθενείας μου, θά ήρχίζον την εργασίαν και τότε θά έβλεπεν εἴν δὲν ήμαι εις ούδὲν ικανός. Ήμην ό ισχυρότερος τῶν όμιλικῶν μου' πῶς θά νύχαριστούμην ύπηροτων την Αικατερίνην!

Και άληθῶς μετά την ήμέραν ταύτην ούδεις ήθελε με ίδει μετά τῶν κρημβῶν τού χωρίου. Έμενον κατ' οικον εκτελών τās παραγγελίας της Αικατερίνης. Ο πατήρ μου βλέπων με εργαζόμενον, όσάκις επανείρχετο εις την οικίαν (και επανήρχετο συνεχέστερον όπως επαγγυνη ήτι μάλλον άφ' ήμῶν) νύχαριστειτο πολὺ επαναλέγων πολλάκις, ότι θά γίνω άριστος ξυλοκόπος.

'Αλλ' ούδὲλω, ευχαριστειτο εκ της υποθέσεως ταύτης τού πατρός μου, δὲν προσεδόκα παρ' έμου μόνον τούτο εκείνη. Είχε πάντοτε κατά νοῦν την τελειότητα τού πατρός μου παραγγελίαν: «Στείλε τόν Ροβέρτον εις τή σχολείον», και διά να πληρώσω τās προσδοκίας της να ήριθμοῦμαι μεταξύ τῶν φιλοπανωτέρων μαθητῶν. Οίμοι! ήμην ό βασιλεύς τῶν όνηρῶν, ή κεφαλή της σειράς τῶν αναγῶγων, ό μάλλον θορυβοποιός, ό άτακτώτερος, και ό μάλλον επιρρητής εις άνοήτους έφευρέσεις. Και όταν εις τή τέλος τού μηνός, έσυρα άκουσίως εκ τού χαρτοφυλακειου τόν έλεγχον, αν ή Αικατερίνη δὲν έπαυσε να αϊτη, δὲν θά είχον ανάγκην να μου αναγνώσῃ τή έμπεριεχόμενον όπως λάθω γνώσιν αὐτου. «Διαγωγή, άπείρισκπτος' προσοχή, άθλία' μαθήματα, πάντοτε ήμελημένα' καθήκοντα, άνακριθῆ' πρόδος, βραδυτάτη' όνηρηια, άνίατας.»

'Η Αικατερίνη έστέναζεν' έδίπλου πάλιν τή όλήθριον χαρτίον και τή απέθετο εις την βιβλιοθήκην μετά τῶν λοιπῶν συναδέλφων του, λέγουσά μοι: «θα άσχυώνησαι όταν τή αναγινώσκης κατόπιν' άθροίζεις προμήθειαν λύπης και άμαθείας, ό πατήρ θά είχεν ανάγκην έγγραμμάτου βιβηθού πρὸς επέκτασιν τού έμπορίου του' ού δὲ δὲν θά ήσαι ικανός, ή τή πολὺ πολὺ δι' εργάτης. Είσαι περισσώτερον ή όσω νομίζεις άξιος οίκτου, πρώχόν μου παιδίον.»

Εν τούτοις ήμέραν τινα τού βαθμολογίου, καθ' ήν ή Αικατερίνη με είχε παρατηρήσει διά τόσω σκυθρωπού τρόπου, όστε έφευγον χωρίς να τολμήσω να τῆ προσφέρω τās ύπηρεσίας μου, δὲν νύχαριστοῦμην παντάπασιν εις τās παιδιάς και διηυθύνθην εις τή δάσος, ίνα εκει μόνος διασκεδάσω. Αλλά δύναται τις να διασκεδάσῃ όταν έχῃ τεταραγμένην την συνείδησιν;

Ένεατής παις δὲν είναι άρκούντως εξωκειωμένος πρὸς τή έγκλημα, όπως άποσειση τούς έλέγχους της συνειδήσεως, ως την πρὸ της θύρας του χιόνια. Ούδემίαν πλέον εύρισκον ήδονήν, εις τή διά λίθων κυνήγιον τῶν κοσούφων, ούδὲ εις την καταδίωξιν τῶν λαγιδέων ή εις τή κελάδημα τού σπίνου' αὐτός ό παιδρός ήλιος τού έαρος έφαινετό μοι φορτικός' άφ' οίς επανήλθον πλήρης άδημονίας αϊεαδε.

Εν φ' διεβαινον πρὸ τού τοίχου τού κοιμητηρίου, ώραία σαύρα διέβη πρὸ τῶν όφθαλμῶν μου και διωλισθησε μεταξύ δύο λίθων' δὲν έβλεπον πλέον ή τοδε λαμπρούς όφθαλμούς της δι' ών με παρετήρει.

Ο τοίχος ήν εφθαρμένος' και έπομένως δὲν ήτο δύσκολον να αναρριχηθώ εις αὐτόν' ανερρηχθήην λοιπόν, παραφυλάττων πάντοτε την σαύραν μου.

«Ναι φιλάτη μου, έσκεπτόμην, δὲν δύναμαι να σε ένοχλήσω όπου εύρίσκεσαι' έξελθε όμως και λογαριαζόμεθα.» Ήμην ήναγκασμένος να πιστεύσω ότι με ήνόησε' διότι δὲν εξήρχετο εκείθεν περιμένοσα την αναχώρησίν μου. Ήμην επίσης μετ' αὐτης ισχυρογνώμων. Μή έχων τί να πράξω, εκάθισα επί

μεγάλου λίθου εξέχοντος τού τοίχου, ως άφ' ίππου, άνακρίνων.

Ήμην εις την αὐτήν θέσιν, ότε μετ' όλίγον ήκουσά τινα να ξύη πρὸς τή άλλο μέρος τού τοίχου. Δὲν εξέπλάγην διόλου' ό θρούς ήτο πρὸς τή μέρος τῶν τάφων' άλλ' εν τούτοις επέστησα και εκει την προσοχήν μου' ό καιρός μου δὲν μοι εκόστιζε πολὺ. Μοι έφάνη ότι ήκουσα την φωνήν της Αικατερίνης, κλαιούσης μάλλον ή όμιλούσης... και ήτο αὐτή. Έθεσα τή ούς μου εις τόν τοίχον και ήκράσθην τῶν εξῆς

«Προσφιλεστάτη μου μητήρ! (εύρίσκετο επί τού τάφου της μητρός μας) συγχώρησον με παρακαλώ, διότι δὲν γνωρίζω να αναθρέψω κάλλιον τόν Ροβέρτον. Δὲν είναι λάθος μου' μετέρχομαι πᾶν μέσον όπως καταστῶ παρ' αὐτῷ άξιαγάπητος και αξιοσεβαστος, άλλ' αὐτός δὲν με υπακούει' δὲν θέλει να μανθάνῃ. Σε ίκετεύω, μητήρ μου, όμιλήσον περί αὐτου εις τόν πανάγαθον Θεόν, όπως μετατρέψῃ εις τή καλόν τούδ λογισμούς του. Πόσον λυποῦμαι να τόν βλέπω όνηρῶν! Προσφιλής μου μητήρ, παρηκάλει τόν Θεόν δι' έμέ και δι' αὐτόν.»

'Η δυστυχής Αικατερίνη εις ούδέννα άλλον έποίησε γνωστά τή δι' έμέ παράπονά της ειμή εις την φιλάτην οικίαν! 'Η σαύρα εν τούτοις ένοήσασα ότι δὲν έσυλλογιζόμεν πλέον περί αὐτης, εξήλθε της κρύπτης της και άνεχώρησε. Την είδον, αλλά δὲν την κατεδίωξα' ένησχολούμην μάλλον να καταπραύνω τούς λυγμούς μου' δὲν ήθελον να ένοήτῃ ή αδελφή μου ότι ήμην εκει. Έν τούτοις εκλαιον, εξ' όλης μου καρδιάς μετανοών και καταθλιβόμενος. Ήσθανόμην έμαυτόν, και ήσθανόμην έμαυτόν ζητοῦντα να μεταβληθώ γινόμενος ό υπογραμμός τού σχολείου. Επέθύμουν να βιβθώ άμέσως εις τόν τράχηλον της φιλάτης μου Αικατερίνης υποσχόμενος αὐτῇ... άλλ' ίσως μή ήτο δύσκολος ή μάθησις! Και πάλιν ά' απετύγγανον' κάλλιον ήτο να προσπαθώ χωρίς να είπω τι. Αλλως τε τοςάκις τῆ ύπεσχέθην τόσα, όστε πιθανόν δὲν ήθελε με πιστεύσει. Προτιμώτερον εξ' άπαντος ήν να σιωπῶ. Ναι τούτο έπραξα.

'Η ζωή μου υπήρχε φορτική' δι' έμέ τόν έπόμενον μήνα. Δὲν είναι δυνατόν να διορθωθῇ τις εν μιᾷ ήμέρᾳ, και μόλις μετά κόπου κατώρθωσα να καταστῶ άνεκτός εν διαστήματι μηνός. Πλην ό διδάσκαλος διέκρινε τās προσπαθείας μου, διότι την ήμέραν της διανομῆς τῶν βαθμολογιῶν, έμειδία έγχειρίζων μοι τή τρομερόν φύλλου τού χάρτου και τή μειδίαμα εκεινο μοι έδιδε χρηστάς έλπίδας: «Είμαι βέβαιος ότι τή βαθμολογίόν μου είναι καλά», είπον κατ' έμαυτόν επιστρέφων εκ τού σχολείου καλπάζων «Υπάγω να της τή δώσω πᾶν τή ζητήσῃ αὐτῇ' άλλ' έτι τερπνότερον είναι να βλέπω την μορφήν της μεταβαλλομένην καθ' όσον τή αναγινώσκει». Ούτω σκεπτόμενος ήνέωξα την θύραν.

«Τή βαθμολογίόν σου; έρωτή ή Αικατερίνη' Δὲν

ήτο μακράν, τή εκράτουν μεταξύ τῶν δύο μου δακτύλων.

Τή έλαβεν' ήνέωξε τή περικάλυμμα και ήρξατο διά σκυθρωπού ύφους να αναγινώσκῃ «Διαγωγή... πῶς; διαγωγή καλή! προσοχή... άρκούντως σύντονος! μαθήματα, επιμελῶς έγνωσμένα! Ροβέρτε, προσφιλές μοι Ροβέρτε! Είναι δυνατόν; εἴν' άληθές;» Έκλαιεν από χαράς εκτεινούσά μοι τούς βραχιόνιας. Έπήδησα εις τόν τράχηλον της και την ήσπάσθην εύτυχής. Άγνωσά αν θά εύρεθώ εκ δευτέρου εις ταιαύτην θάλασσαν εύτυχίας.



(Ίδε σελ. 67.)

Έλαβον κατόπιν τή βαθμολογίον και άπετελειώσαμεν όμου την άνάγνωσιν αὐτου «Καθήκοντα επιμελῆ' μεγάλη πρόδος' παις τέλος άξιος να απόδῃ καλός μαθητής».

Η μικρά Μαρία με παρετήρει, ως παρατηρεί τις εκτακτόν τι.

Είπον τή πάντα εις την Αικατερίνην, ήθελον να γινώσκῃ αὐτή τή αϊτιον της μεταβολῆς μου, εν φ' αὐτῇ με ένηγκαλίζετο εξ' όνόματός της και της μητρός μου. Και τή έσπέρας μετά την προσοχήν μας νύχαριστήσαμεν άμφότεροι εκείνην ήτις όμίλησε περί έμου εις τόν Θεόν.

Από της ήμέρας εκείνης κατέοσιν καλός μαθητής'

ἐλάμβανον κατ' ἔτος βραβεῖα καὶ αἱ σπουδαί μου ἐκείναι μοι ἐχρησίμευσαν εἰς ἐπιτυχίαν τῶν ἐκαστοτῶν ἐπιχειρήσεών μου. Ἐν τούτοις τὸ εἶπον πολλάκις εἰς τὴν Αἰκατερίνην, ὁσάκις ὠμιλήσαμεν περὶ τοῦ παρελθόντος, ὅτι οὐδεμία εὐτυχία θέλει ἐξαλείψει τῆς μνήμης μου, τὴν ἐνθάρσιν τοῦ πρώτου καλοῦ βαθμολογίου μου.

A. K. Σ.

ΑΠΟΡΟΙ ΠΑΙΔΕΣ *

Ἐν ἀπάσαις ταῖς μεγαλοπόλοσι οὐ μόνον τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐν πολλαῖς τῆς Ἀσίας ἀπαντάται τάξεις παιδῶν, ἡ λεγομένη τῶν Ἀπόρων Παιδῶν. Ἐνιοὶ τούτων κέκτνται μετὰ τῆς πενίας καὶ τοῦ γονεῖς καὶ φίλους τῶν, διατρέφοντες τοὺς πρώτους διὰ τῆς ἐργασίας τῶν, ἄλλοι δὲ ἔχουσιν ἢ ἀσθενῆ μητέρα ἢ ἀνάπηρον ἀδελφόν, τινὲς δὲ καὶ ὄλων τούτων στεροῦνται ἐκτὸς τῆς πενίας, ἥτις καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις εἶναι ὁ ἀχώριστος σύντροφος αὐτῶν. Τὸ ἐσπέρασ, ἂν τὴν ἡμέραν κερδήσωσι ὀλίγα χρήματα οὐδεὶς θέλει χαρῆ μετ' αὐτῶν ἂν δὲ πάλιν δὲν κερδήσωσι τι, οὐδεμία φιλικὴ χεὶρ θέλει ἔλθει ἀντιλήπτωρ αὐτῶν.

Εἶναι πλάσματα ἔρημα ὑπὲρ ὧν ἤρξατο ἐσχάτως καὶ ἐν Ἑλλάδι νὰ ἐγείρηται φωνὴ συμπαθείας. Ἄν ὑπῆρξε πράξις ἀποθανατίσουσα τὸν μακαρίτην Σπυρίδωνα Βασιλειάδην, δὲν ἦτο τόσα ἡ πολιτικὴ ἢ δραματικὴ τέχνη του, ὅσα ἡ ὑπὲρ τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν φωνὴ του.

Πόσοι ἐκ τούτων καθιστάμενοι ἄνδρες ἤθελον εἶσθαι βάρος τῆς κοινωνίας ἐν ᾧ ἤδη καλλιεργουμένου πως τοῦ ἐν αὐταῖς ἐνουπάρχοντος σπόρου τῶν καλῶν αἰσθημάτων, καὶ εἰς πολλοὺς τούτων εὐρισκομένων αὐτῶν, καθίστανται ἄνδρες ἐνάρετοι, χρήσιμοι, οὐ μόνον ἑαυτοῖς, ἀλλὰ καὶ τῇ κοινωνίᾳ.

Τὴν μὲν ἡμέραν στιλβῶται ὑποδημάτων ἡ ἐφημεριδοπῶλαι, τὴν δὲ νύκτα σπουδάζονται ἐπιμελείς θέτουσιν οὕτω, τὰς πρώτας βάσεις τῆς ἀτομικῆς τῶν εὐδαιμονίας, μαθηνοῦσι νὰ κερδίζωσι τὸν ἄρτον τῶν συνειθίζοντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν παιδείαν. Ὅποιον δροῦλος ἤθελέ τις πράξει αὐτοῖς συσταίνων καὶ ἐν Ἀθῆναις ταμειουτήριον, ὅπου νὰ καταθέτωσι τὰ περισσεύματα τῶν καθημερινῶν κερδῶν τῶν, ἀπαλάσων οὕτω αὐτοὺς τῆς αἰσχροῦς ἐκείνης δουλείας, εἰς ἣν οἱ πλείστοι τούτων ὑπόκεινται, νὰ ἐργάζωνται ὅλην τὴν ἡμέραν, κερδίζοντες διὰ τὸν δι' ἐν ἡ καὶ πλείονα ἔτη ἐκμισθόντα αὐτοὺς ἀντὶ ἐλαχίστου ποσοῦ!

Ἡ εἰκὼν ἡμῶν παριστᾷ δύο ἀπόρους παιδας ἐξ Ἀγγλίας. Σαρόνουσι τὴν χεῖρα ἔχοντες σκοπὸν νὰ διαμοιράσωσι μετὰ τῆς ἐργασίας καὶ τὰ κέρδη. Ἐδρίσκονται ἐν παραφορᾷ ἀδελφικῇ καὶ διὰ τοῦτο ὁ εἰς

* Ἰδε σελ. 68.

προσφέρων τῷ ἑτέρῳ τὸ μῆλον, ὅπως κῆψη διὰ τῶν ὀδόντων του ὅσα θέλει, τῷ παραπονεῖται διὰ τί δὲν ἔκοψε τοῦλάχιστον τὸ ἡμισυ, ἐνῷ μεταξύ τῶν διατυπώσεις εὐγενείας καὶ κομφῶν τρόπων δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχωσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀδελφικὴ διανομὴ τῶν ἀγαθῶν ἀμφοτέρων. Ὁραῖον αἶσθημα!

MARIA Σ.

ΦΩΝΗ ΕΚ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Οὐδὲν πολυτιμότερον τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας. (K).—Κύριος γινώσκει κατὰ πόσον δικαίως πάσχομεν. (K).—Καταρῶμαι καθ' ἐκάστην τὴν ἡμέραν τῆς... (Φ).—Μακάριος ἀνὴρ, ὅς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν καὶ ἐν ὁδῷ. (T).—Ὅτι ὑπὸ κακοῦ συμφέροντος κινούμενος. (Π).—Ἡ μεγαλειτέρα τῶν δυστυχῶν εἶναι ἡ κακὴ κεφαλή. (Φ).—Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἀγαπάτε ἀλλήλους. (K).—Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ὅστις πῆσῃ εἰς τὰς φυλακάς. (X).—Πρῶτον ἤμην ἀμελής καὶ ἔπειτα ἐγκληματίας. (Z).—Μετανοεῖτε, ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. (Π).—Κόλασις ἐπίγειος εἶναι ἡ φυλακή.»

(Ἐκ τῆς ἁ' Ἐφημερίδος τῶν Φυλακῶν).

Λύσις ζ'. αἰνίγματος.

40,000—00001

Ἐβυσαν αὐτὸ οἱ κκ. Ἀντώνιος Συνοδινός, ὅστις λαμβάνει καὶ τὸ βραβεῖον. Ἀναστ. Κ. Σιγαλῶς (Σύρου) Ἑλένη Δερέκα, Γ. Νάκος (Κωνσταντινουπόλις) Ἑλένη Η. Γέροντα. Ἰωάν. Χρ. Ρήγας. (Κωνσταντινουπόλις) Γ. Χρυσούλης (Πειραιεύς), Κωνσταντίνος Λάγγε, Ἰωάν. Γαλανόπουλος, I. T. Δάφνος (Μεσσίνα).

Λύσις δ'. προβλήματος.

Ἐβυσαν τοῦτο οἱ κκ. Κωνστ. I. Οἰκονομίδης (Καλις). Ἀναστ. Κ. Σιγαλῶς (Σύρος). Γεώργ. Νάκος (Κωνσταντινουπόλις). Ἑλένη Δερέκα, Ἑλένη Γέροντας Ἰωάννης Κυριακόπουλος (Σπάρτη). Π. Κ. Γουλιμῆ, (Μεσολόγγιον). Γ. Γ. Χρυσούλης (Πειραιεύς). Ἰωάν. Χρ. Ρήγας (Κωνσταντινουπόλις). Ἡρακλῆς Ροῦδου (Καστελαμάρι). Ἀναστ. Δημακόπουλος, Ἰωάν. Γαλανόπουλος, καὶ τινες ὧν τὰ ἐνόματα εἶναι δυσανάγνωστα.

ΑΙΝΙΓΜΑ Η'.

Ὅς λαμπὰς ἡ ἀναμμένη πάντα ἴσταται ἐρῆος
Κ' εἴτε μόνος εἴτε μ' ἄλλον συνειθίζω νὰ λαλῶ
Ἄν μὲ κατατάξης πρῶτον δύο ἄλλων ἀδελφῶν μου.
Τὴν αἰτίαν σοὶ δειλῶ.
Ἄν δὲ πάλιν τελευταῖον σ' ὅσα λέγεις συμφωνοῦμεν
Καὶ οὐδὲν σοὶ ἀναιρῶ.